

Sygn. akt SNO 26/15

UCHWAŁA

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

w sprawie **Z. K.**

sędziego Sądu Rejonowego w stanie spoczynku

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 maja 2015 r.,

zażalenia, wniesionego przez obrońcę obwinionego sędziego

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 15 stycznia 2015 r.,

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej

utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 15 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny zezwolił Prokuratorowi Okręgowemu w [...] na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w stanie spoczynku Z. K., za czyn polegający na tym, że w dniu 13 października 2014 r. w [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu w ilości 0,48 mg/dcm³ w pierwszym badaniu i 0,5 mg/dcm³ w drugim badaniu, prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki Toyota, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Zażalenie na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego złożył obrońca sędziego Z. K., na jej korzyść, zarzucając obrazę norm postępowania, która miała wpływ na treść uchwały:

- art. 410 k.p.k. przez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, w szczególności wyjaśnień sędziego dotyczących używania przez nią preparatu Amolu oraz kropli na serce;

- art. 7 w związku z art. 410 k.p.k. przez uznanie za wiarygodne wyników pomiaru urządzeniami Alcoquant 6020 A 123252 oraz Alkometr A2.0 nr 567/9, pomimo że nie są to urządzenia stacjonarne;

- art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 410 § 2 k.p.k. przez nieuwzględnienie na korzyść sędzi niedających się usunąć wątpliwości, dotyczących używania przez nią środków leczniczych zawierających etanol 96% (v/v) oraz wyników pomiarów zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, dokonanych za pomocą urządzeń niestacjonarnych oraz przenośno-stacjonarnych.

Wniósł o uchylenie uchwały i odmówienie zezwolenia na pociągnięcie sędzi do odpowiedzialności karnej, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Sąd dyscyplinarny podejmuje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, zgodnie z art. 80 § 2c u.s.p., jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Przyjęte zostało w orzecznictwie, że do ustalenia „dostatecznie uzasadnionego podejrzenia” dochodzi na podstawie niezbędnych dowodów, których ocena prowadzi do wniosku, że nie można wykluczyć, iż doszło do popełnienia przestępstwa. Chodzi zatem o taką sytuację, w której zarzucane sędziemu zachowania w okolicznościach, w jakich miały one miejsce, stwarzają uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego określonego przestępstwa (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2004 r., SNO 29/04; z dnia 17 października 2006

r., SNO 58/06; z dnia 23 stycznia 2007 r., SNO70/06; z dnia 8 maja 2007 r., SNO 21/07 z dnia 8 maja 2007 r., SNO 21/07; z dnia 10 maja 2012 r., SNO 22/12; z dnia 9 października 2013 r., SNO 20/13).

Analiza materiału dowodowego sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny właściwie określił istotę postępowania i przesłanki, które zadecydowały o podjęciu zaskarżonej uchwały. Bezsporne było, że sędzia Z. K. w dniu 13 października 2014 r. około godziny 17.00 prowadziła samochód osobowy, poruszała się ulicą O. w [...]. Podczas kontroli drogowej funkcjonariusze policji przeprowadzili w stosunku do niej badanie stanu trzeźwości, które wykazało alkohol w wydychanym powietrzu o stężeniu znacznie przekraczającym wartość $0,25 \text{ mg/m}^3$, określoną w art. 115 § 16 pkt 2 k.k. jako stan nietrzeźwości. Kolejne badania potwierdziły nietrzeźwość sędziego. Nie zasługiwał na podzielenie zarzut obrazy art. 410 k.p.k., ponieważ z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że uwzględnione zostały wszystkie przeprowadzone dowody i towarzyszące im okoliczności.

W toku czynności związanych z ustalaniem stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu sędzia nie kwestionowała ani prawidłowości ich wykonywania, ani poprawności funkcjonowania stosowanych urządzeń. Do akt sprawy dołączone zostały dokumenty zaświadczające, że aparaty Alcoquant 6020 A 12325 i Alkometr A2.0 nr 567/97 zostały zalegalizowane i są zdatne do dokonywania pomiarów. Sędzia nie poddała w wątpliwość wykazanych wyników, nie zażądała przeprowadzenia badania zawartości alkoholu we krwi; uczyniła to dopiero w zażaleniu. Zarzut obrazy art. 7 w związku z art. 410 k.p.k. nie zawiera argumentów przemawiających na rzecz tezy, że pomiary dokonywane przy użyciu urządzeń przenośnych są obarczone wyższym poziomem błędów niż przy użyciu urządzeń stacjonarnych. Nie było podstaw do przyjęcia, że wyniki badań przeprowadzonych w stosunku do sędzi powinny wskazywać niższe wartości stężenia alkoholu albo nawet brak alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wyjaśnienie, czy przyjmowanie środków leczniczych zawierających alkohol mogło mieć wpływ, a jeśli tak, to jaki, na wynik pomiarów, nie jest objęte zakresem kognicji sądu dyscyplinarnego, badającego wniosek w kontekście przesłanki

dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez sędziego przestępstwa. Nietrzeźwość jest stanem, w ramach którego alkohol powoduje zakłócenia czynności psychomotorycznych organizmu człowieka i z tego względu stanowi przeciwwskazanie do prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, powietrznym lub wodnym. Stwierdzenie stanu nietrzeźwości u prowadzącego pojazd mechaniczny spełnia wymaganie wskazane w art. 80 § 2 c p.u.s.p. Źródła pochodzenia i przyczyny obecności alkoholu w organizmie, w rozmiarze wskazującym na stan nietrzeźwości, są ustalane w postępowaniu rozpoznawczym; należą do znamion przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. Nie mógł zatem odnieść zamierzonego rezultatu zarzut obrazy art. 5 § 2 w związku z art. 410 k.p.k.

Z powyższych względów zażalenie nie zasługiwało na podzielenie i Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w uchwale.